

[Udenrigsministeren]

om noget endeligt resultat, men spørgsmålet gik jo også på, om man havde grund til en vis optimisme, således at hvad der ligger uden for de økonomiske zoner kunne gå ind i en eller anden international ordning. Uden at jeg kan gå for meget i enkeltheder, vil jeg sige, at forløbet af havretskonferencen indtil nu har været bedre, end vi egentlig kunne forvente, og derfor er jeg optimist med hensyn til at kunne nå frem til et resultat.

Jeg er selvfølgelig ked af, at jeg har skuffet fru Hanne Engberg ved ikke at gå ind i dybsindige analyser her fra tingets talerstol af, hvad der kan være af udviklingsmodeller, hvordan vi kan passes ind i den økonomiske verdensorden og en lang række andre spørgsmål. Det vil efter min mening være forkert af flere grunde. For det første fordi en minister nok skal vide en hel del, men ikke har forudsætninger for i en debat at gå ind i en så kvalificeret analyse. For det andet mener jeg, at det udvalg, som vi skal have nedsat, netop skal have den opgave. Det er dem, der skal sætte sig hen og gå helt ned i dybden og besvare mange af de spørgsmål, som fru Hanne Engberg har stillet mig.

Hr. Erhard Jakobsen vil gerne have mig til at sige, at når hr. Erhard Jakobsen siger noget fra talerstolen, så lyder det ikke som demagogi. Jeg har også sans for nuancerne. Jeg blander mig ikke i et slagsmål imellem fru Helle Degn og hr. Erhard Jakobsen, men vil bare sammenfattende sige, at tager vi alt det, som er i gang nu i FN, som ikke kom langt nok ved den ekstraordinære generalforsamling omkring den globale forhandlingsrunde, tager vi alle de bestræbelser, der går på at få den tredje verden med ind, så er billedet ikke det ensidige, at man kan sige, at når vi åbner grænserne, er det udelukkende til fordel for udviklingslandene. Der er en vekselvirkning, og hvis ikke jeg husker meget fejl, så ligger der beregninger, der går på, at 3 pct. vækst ude svarer til 1 pct. vækst hjemme, hvilket altså fortæller noget om vekselvirkningen. Man kan altså ikke gøre det så forenklet op.

Det har også noget at gøre med det, som fru Lis Starcke var inde på til sidst, nemlig protektionisme. Jeg kan bekræfte, at den danske regering er modstander af protektionisme. Vi kan tage noget konkret som Zimbabwes optagelse i Lomékonventionen. Det er klart, at der ikke var tale om en behandling, der varede 5 minutter, som bestod i, at

alt, hvad Zimbabwe kom med af ønsker, blev accepteret. Der var nogle inden for EF, der syntes, de havde særlige problemer, når det drejede sig om kvæg; andre havde særlige problemer, når det drejede sig om andre produkter. Ved den almindelige forhandling nåede man altså frem til et resultat. Danmark er næsten hver gang i den situation, at det er os, der presser på for at få størst mulig åbenhed – og altså mindst mulig protektionisme.

Jeg vil imidlertid spørge tilbage: Hvad hvis vi ikke havde haft EF? Det er jo ikke EFs skyld, at de enkelte lande indtager den holdning. Jeg vil sige, at det samarbejde, der er i EF, ligesom har gjort det vanskeligere for de enkelte lande, der gerne vil have meget protektionisme, at smygge udenom, fordi man kan sige: hvordan vil vore venner i Zimbabwe reagere, hvis de hørte den diskussion, vi havde? Man kan kalde det gruppepres, man kan kalde det andre ting, men det betyder sammenlagt efter min bedste vurdering, at man bekæmper protektionismen bedre gennem en Lomékonvention og det samarbejde, der er i EF, end hvis landene lå isoleret i forhold til hinanden.

Jeg mener, at den videre politik må gå ud på ikke at sætte en kile ind imellem de lande, der er medlem – og det er stadig flere lande, der er omfattet af Lomékonventionen – og andre lande. Man kan efterhånden dele verden op i regioner, og man kan, som én tidligere i dag var inde på, dele det, man kalder den tredje verden, op i en lang række grupper, hvor nogle er meget fattige, andre mindre fattige og nogle ret velstående i forhold til de andre. Så vil man finde et meget nuanceret billede. EF-ASEAN-landene er en ny tendens, EF-ANDIN-landene i Centralamerika er en anden tendens, hvor man samarbejder gennem regioner.

Jeg kan ikke huske tallene, men jeg vil gerne vende tilbage ved senere lejlighed og give en oversigt over, hvad der skal gå til multilateral hjælp gennem EF og gennem andre kanaler. Jeg mener, der er tale om en almindelig justering og ikke om noget vældigt spring, vi tager opad, men jeg skal gerne komme med det helt nøjagtige tal til fru Lis Starcke senere.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):